

Konstantin Krimmel & Ammiel Bushakevitz — *Liederkreis* de Schumann

**Petit Palau Cambra | Schubertiada
Barcelona**

Dijous, 2 de febrer de 2023 – 20 h
Petit Palau

En co-producció amb:

Amb el suport de:

Membre de:

Programa

Konstantin Krimmel, baríton

Ammiel Bushakevitz, piano

I

Robert Schumann (1810-1856)

Fünf Lieder, op. 40

Märzveilchen

Muttertraum

Der Soldat

Der Spielmann

Verratene Liebe

Hugo Wolf (1860-1903)

Abendbilder, IHW 1

Die Nacht, IHW 7/19

Harfenspieler I, IHW 10/1

Harfenspieler II, IHW 10/2

Harfenspieler III, IHW 10/3

Anakreons Grab, IHW 10/29

II

Robert Schumann

Liederkreis, op. 39

In der Fremde
Intermezzo
Waldesgespräch
Die Stille
Mondnacht
Schöne Fremde
Auf einer Burg
In der Fremde
Wehmut
Zwielicht
Im Walde
Frühlingsnacht

Der Ensiedler, op. 83/3

Durada aproximada del concert:

Primera part, 37 minuts | Pausa de 15 minuts |

Segona part, 25 minuts.

#clàssics #jovestalents

Poema

Mudances

canviar de casa, abandonar
trossos de sentit en una
arquitectura, desendreçar
l'ara, fer de l'instant
memòria, fer un tall precís
entre el desig i
l'abast, pensar la mà,
no desplegar-la sobre el cos
altre, desterrar uns
fonaments, ofegar una
llum, altre enllà de la nosa.

cloure, i de nou.

Eduard Escoffet

El terra i el cel (LaBreu edicions, 2013)

Comentari

Essències romàntiques

El juliol del 1840, un cop va haver acabat d'escriure el cicle *Frauenliebe und -leben*, Robert Schumann va continuar treballant amb textos d'Adalbert von Chamisso. Només li van caldre tres dies per enllestir cinc *lieder* més; en aquest cas, els poemes no eren originals de Chamisso, sinó traduccions: un, d'un poema anònim grec, i quatre, de poemes de Hans Christian Andersen, un escriptor que començava llavors a ser conegut en cercles literaris. El que seria l'opus 40 de Schumann va quedar format per dues cançons d'amor que emmarquen tres cançons que podrien ser el pitjor malson dels seus protagonistes. La música del segon lied, "Muttertraum", ens recorda molt la d'un altre lied inquietant de Schumann, "Zwielicht", que escoltarem també avui perquè forma part del cicle que tancarà el concert, el *Liederkreis*, op. 39.

El maig del 1840, en acabar el *Liederkreis*, Schumann escrivia a la seva promesa, Clara: "El cicle amb poemes d'Eichendorff és el més romàntic que he escrit". Certament, els dotze *lieder* ens situen en un context cultural molt concret, el del Romanticisme; ens presenten un mosaic d'imatges confuses, sovint distorsionades per la llum equívoca de la nit, amb elements sobrenaturals i referències a llegendes antigues, ambientat en un bosc que va canviant de caràcter de manera inquietant: tant hi trobem pau i serenitat com la por més irracional. L'ambigüitat i la incertesa dels versos les trobem també a la música de Schumann, que aconsegueix transmetre'ns, més enllà de les paraules, aquest ambient pertorbador i contradictori. És gairebé impossible destacar cançons d'un cicle tan perfecte, però si parlem de nits serenes i de nits aterridores, paga la pena parar atenció especial al contrast entre "Mondnacht" i l'esmentada "Zwielicht".

Entre obra i obra de Schumann escoltarem una selecció de sis *lieder* d'Hugo Wolf. Els dos primers són obres de joventut: *Abendbilder*, composta als setze anys a partir de tres poemes de Nikolaus Lenau, poeta que coneixem sobretot gràcies a Schumann, i *Die Nacht*, composta tres anys més tard, el 1880 (posteriorment la inclouria dins la col·lecció d'*Eichendorff-Lieder*). Totes dues ja mostren trets fonamentals de la producció de Wolf, com ara l'originalitat i la minuciosa implicació amb el text. Els altres quatre *lieder*, prou coneguts, són compostos ja durant l'etapa de maduresa, el 1888, i pertanyen a la col·lecció de *Goethe-Lieder*. Tres són cants de l'arpista, el personatge de la novel·la *Anys d'aprenentatge de Wilhelm Meister*, que parlen de soledat i de dolor; dels molts sentiments que transmet la música de Wolf, potser caldria destacar-ne la tendresa, que fa les cançons especialment commovedores, com tendre i commovedor és l'últim lied del bloc, *Anakreons Grab*, l'homenatge al poeta grec Anacreont.

El programa es tanca amb un lied de Schumann compost el 1850, *Der Einsiedler*, l'últim amb poema d'Eichendorff. És un cant a la nit que la serena música, amb reminiscències de coral, converteix en una pregària.

Sílvia Pujalte Piñán, divulgadora musical especialitzada en lied

Palau
de la Música
Catalana

Abonaments
a la carta
a partir de
3 concerts!

Mitsuko Uchida
& Mahler Chamber Orchestra

Grigory Sokolov

Missa en Si menor de Bach
amb John Eliot Gardiner

La bella molinera de Schubert
amb Christoph Prégardien

Quartet Casals

La Patètica de Txaikovski
amb Teodor Currentzis

Il ritorno d'Ulisse in patria de Monteverdi

Goyescas de Granados
amb Javier Perianes

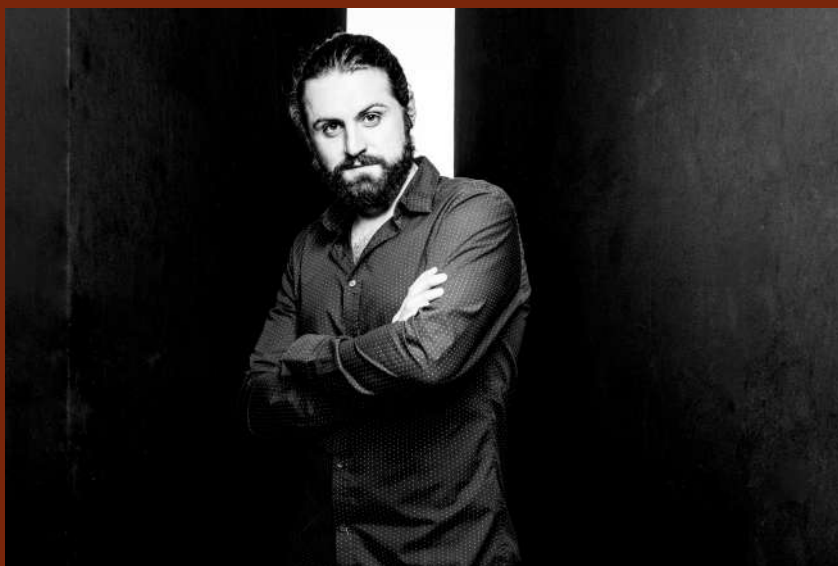
... i més de 100 concerts!

Abonaments a la carta fins al 15% de descompte.

Biografies

Konstantin Krimmel, baríton

D'origen alemany-romanès, va rebre la primera formació musical al Cor de Nens de St. Georg a Ulm. Mentre encara era estudiant, va desenvolupar un especial amor pel concert i el repertori de lied; des de llavors ha guanyat nombrosos concursos, incloent-hi el primer premi del Concurs Internacional de Lied Helmut Deutsch (2019) i el segon premi del Concurs Internacional Das Lied de Heidelberg. Ha fet recitals a la Philharmonie de Colònia, Deutsche Oper i Konzerthaus de Berlín, Òpera de Frankfurt, Heidelberger Frühling, a la Schubertiada a Vilabertran i Schubertiade a Schwarzenberg, i a la Fundación March, Wigmore Hall i Oxford Lieder. És membre de la Bayerische Staatsoper, on ha actuat a *Così fan tutte* (Guglielmo), *Die Zauberflöte* (Papageno), *Ariadne auf Naxos* (Harlekin), *Peter Grimes* (Ned Keene), *Thomas* (Matthias) i *Hanjo* (Yoshio).

Ammiel Bushakevitz, piano

Nascut a Jerusalem, va començar a tocar el piano als quatre anys. Apassionat per la cançó poètica des de molt jove, és reconegut internacionalment com un dels millors acompanyants de la seva generació i actua habitualment en auditoris destacats d'Europa, Amèrica del Nord, Àfrica, Àsia i Austràlia. Va començar els seus estudis a Sud-àfrica, on es va criar, i va estudiar després a la Hochschule für Musik und Theater Felix Mendelssohn-Bartholdy de Leipzig i al Conservatori Nacional de Música de París. Ha guanyat nombrosos concursos, incloent-hi el del Wigmore Hall a Londres o el de l'Hugo-Wolf-Akademie de Stuttgart. Essent un dels últims estudiants privats de Dietrich Fischer-Dieskau, col·labora amb Thomas Hampson a l'Acadèmia de Lied a Heidelberg. A més de les seves activitats com a pianista, també es dedica a la musicologia i està especialitzat en la investigació sobre Schubert i Wagner.

Textos

Robert Schumann (1810-1856)

Fünf Lieder, op. 40 – Cinc cançons

Textos de Hans Christian Andersen (1805-1875), versió
alemanya d'Adalbert von Chamisso (1781-1838)

Märzveilchen - Violetes de març

Der Himmel wölbt sich rein und blau,
Der Reif stellt Blumen aus zur Schau.
*La volta del cel s'estén pura i blava,
el gebre exposa una munió de flors,*

Am Fenster prangt ein flimmernder Flor.
Ein Jüngling steht, ihn betrachtend, davor.
*tímides flors lluen en la finestra,
un jove està al davant i les contempla.*

Und hinter den Blumen blühet noch gar
Ein blaues, ein lächelndes Augenpaar.
*I darrere les flors lluen molt més
un parell d'ulls blaus i somrients*

Märzveilchen, wie jener noch keine gesehn.
Der Reif wird angehaucht zergehn.
*Violetes de març, com ningú no ha vist mai!
El gebre es fondrà amb la brisa.*

Eisblumen fangen zu schmelzen an,
Und Gott sei gnädig dem jungen Mann.
*Les flors gelades comencen a desglàçar-se,
que Déu tingui pietat del jove!*

Muttertraum - Somni de mare

Die Mutter betet herzig und schaut
Entzückt auf den schlummernden Kleinen.
Er ruht in der Wiege so sanft und traut.
Ein Engel muß er ihr scheinen.
*La mare ora fervorosa i contempla embadalida
el petit dorment.
Descansa en el bressol tan dolç i confiat!
Li ha de semblar un àngel!*

Sie küßt ihn und herzt ihn, sie hält sich kaum.
Vergessen der irdischen Schmerzen,
Es schweift in die Zukunft ihr Hoffnungstraum.
So träumen Mütter im Herzen.

*El besa i l'abraça, a penes pot contenir-se,
ha oblidat totes les penes terrenals,
i adreça cap al futur els seus somnis esperançats,
com somniien els cors de les mares.*

Der Rab indes mit der Sippschaft sein
Kreischt draußen am Fenster die Weise:
Dein Engel, dein Engel wird unser sein!
Der Räuber dient uns zur Speise!

*Mentrestant el corb, amb tota la seva trepa,
gralla la seva cançó des de fora la finestra:
el teu àngel, el teu àngel serà nostre,
i ens servirà d'aliment!*

Der Soldat - *El soldat*

Es geht bei gedämpfter Trommel Klang;
Wie weit noch die Stätte! der Weg wie lang!
O wär er zur Ruh und alles vorbei!
Ich glaub', es bricht mir das Herz entzwei.

*Marxa al so dels tambors amb sordina;
que lluny encara del lloc! Quin camí més llarg!
Oh, si ell ja fos mort i tot s'hagués acabat!
Crec que se'm trenca el cor!*

Ich hab' in der Welt nur ihn geliebt,
Nur ihn, dem jetzt man den Tod doch gibt.
Bei klingendem Spiele wird paradiert,
Dazu bin auch ich kommandiert.

*Només l'he estimat a ell en aquest món,
només a ell, a qui ara han de matar!
Hi ha una parada, amb sonors redoblaments;
i m'hi han inclòs a mi.*

Nun schaut er auf zum letztenmal
In Gottes Sonne freudigen Strahl,—
Nun binden sie ihm die Augen zu,—
Dir schenke Gott die ewige Ruh!

*Ara mira per última vegada,
en la llum alegre del sol diví;
ara li embenen els ulls...
que Déu li doni el descans etern!*

Es haben dann Neun wohl angelegt,
Acht Kugeln haben vorbeigefegt;
Sie zittern alle vor Jammer und Schmerz –
Ich aber, ich traf ihn mitten in das Herz.
*Tots nou han apuntat bé;
vuit bales han passat de llarg,
tots tremolaven de pena i aflicció...
però jo l'he encertat al mig del cor.*

Der Spielmann - *El joglar*

Im Städtchen gibt es des Jubels viel,
Da halten sie Hochzeit mit Tanz und mit Spiel,
Dem Fröhlichen blinket der Wein so rot,
Die Braut nur gleicht dem getünchten Tod.
*Hi ha molta alegria en la petita ciutat,
se celebren unes noces amb danses i música;
el vi fulgura vermellós per als alegres,
només la núvia està tan pàl·lida com la mort.*

Ja tot für den, den nicht sie vergißt,
Der doch beim Fest nicht Bräutigam ist;
Da steht er inmitten der Gäste im Krug,
Und streichet die Geige lustig genug!
*Sí, morta per a aquell que mai no podrà oblidar,
però que no és el nuvi en aquesta festa;
és allà, amb la gerra, enmig dels convidats,
i toca prou divertit el violí!*

Er streichet die Geige, sein Haar ergraut,
Es schwingen die Saiten gellend und laut,
Er drückt sie ans Herz und achtet es nicht,
Ob auch sie in tausend Stücke zerbricht.
*Toca el violí, amb els cabells agrisats;
vibren les cordes, penetrants i agudes,
les estreny contra el seu cor, i no li preocupa
si també es trenquen en mil trossos.*

Es ist gar grausig, wenn einer so stirbt,
Wenn jung sein Herz um Freude noch wirbt;
Ich mag und will nicht länger es sehn!
Das möchte den Kopf mir schwindelnd verdrehn.
*És espantós que es mori així,
quan fa poc el seu cor vessava alegria.
No puc i no vull veure-ho més temps!
Em podria fer perdre el cap, marejat!*

Wer heißt euch mit Fingern zeigen auf mich?
O Gott – bewahr uns gnädiglich,
Daß Keinen der Wahnsinn übermannt;
Bin selber ein armer Musikant.
Qui us ha dit que m'assenyaléssiu amb el dit?
Oh Déu, protegeix-nos, indulgent,
que ningú no es rendeixi a la demència;
no soc més que un pobre músic.

Verratene Liebe - *Amor traït*

Text d'Adalbert von Chamisso

Da nachts wir uns küßten, o Mädchen,
Hat keiner uns zugeschaut.
Die Sterne, die standen am Himmel,
Wir haben den Sternen getraut.
Quan ens besàvem a la nit, noia,
ningú no ens podia veure;
només les estrelles que hi havia al cel,
i vàrem confiar en les estrelles.

Es ist ein Stern gefallen,
Der hat dem Meer uns verklagt,
Da hat das Meer es dem Ruder,
Das Ruder dem Schiffer gesagt.
Ha caigut una estrella,
que ens ha denunciat al mar;
el mar ho ha explicat al rem,
i el rem ho ha dit al mariner.

Da sang der selbige Schiffer
Es seiner Liebsten vor.
Nun singen's auf Straßen und Märkten
Die Knaben und Mädchen im Chor.
Aquest mateix mariner
ho cantà a la seva amada;
i ara ho canten a cor nois i noies
pels carrers i pels mercats.

Hugo Wolf (1860-1903)

Abendbilder – Imatges vespertines

Text de Nikolaus Lenau (1802-1850)

1.

Friedlicher Abend senkt sich aufs Gefilde,
Sanft entschlummert Natur, um ihre Züge
Schwebt der Dämmerung zarte Verhüllung, und sie
Lächelt die Holde,

*La calma vespertina s'estén pel paisatge;
la natura s'endormisca suaument, en l'èter
alena la delicada plenitud del capvespre,
amb dolç somriure.*

Lächelt ein schlummernd Kind in Vaters Armen,
Der voll Liebe zu ihr sich neigt, sein göttlich
Auge weilt auf ihr, und es weht sein Odem
Über ihr Antlitz.

*Somriu un infant adormit en braços del seu pare,
que s'inclina damunt d'ell amb amor; la seva mirada
divina s'hi detura, i alena el seu respir
damunt la seva faç.*

2.

Schon zerfließt das ferne Gebirg mit Wolken
In ein Meer; den Wogen entsteigt der Mond, er
Grüsst die Flur, entgegen ihm grüsst das schönste
Lied Philomelens

*Les llunyanes muntanyes s'esvaeixen ja
entre un mar de núvols; entre les ones sorgeix la lluna,
que saluda el bosc i és saludada des del matoll
per la cançó més bella del rossinyol,*

Aus dem Blütenstrauche, der um das Plätzchen
Zarter Liebe heimlichend sich verschlinget.
Mirzi horcht am Busen des Jünglings ihrem
Zauberflöte.

*que omple furtivament
el raconet d'un amor delicat;
Mirzi escolta, recolzada en el jove,
la seva flauta encisadora.*

Dort am Hügel weiden die Schafe bei der
Traulichen Gemenges in einer Herde,
Ihre Glöcklein stimmen so lieblich ein zu
Frohen Akkorden.

*Allà, al turó, pasturen les ovelles,
barrejades confiadament en un sol ramat,
i les seves esquelles ressonen juntes
amb alegres acords.*

3.

Stille wird's im Walde; die lieben kleinen
Sänger prüfen schaukelnd den Ast, der durch die
Nacht dem neuen Fluge sie trägt, den neuen
Liedern entgegen.

*El bosc es calma; els estimats cantaires
diminuts proven, gronxant-se, la branca
que durant la nit suportarà nous vols
i noves cançons.*

Bald versinkt die Sonne; des Waldes Riesen
Heben höher sich in die Lüfte, um noch
Mit des Abends flüchtigen Rosen sich ihr
Haupt zu bekränzen.

*Aviat es pon el sol; els gegants del bosc
s'aixequen més enlaire, per coronar
encara un últim cop el seu cim amb els fugaços
reflexos rosats del capvespre.*

Schon verstummt die Matte; den satten Rindern
Selten nur enthallt das Geglock am Halse,
Und es pflückt der wählende Zahn nur lässig
Dunklere Gräser.

*El prat emmudeix; només sonen
uns quants esquellots de bous satisfets,
que solament trien, indolents, amb llur boca,
l'herba més fosca.*

Und dort blickt der schuldlose Hirt der Sonne
Sinnend nach; dem Sinnenden jetzt entfallen
Flöt und Stab, es falten die Hände sich zum
Stillen Gebete.

*I l'innocent pastor contempla el sol, reflexiu;
el pensarós deixa caure la flauta
i el bastó, i ajunta les mans
en silenciosa pregària.*

Die Nacht – La nit

Text de Joseph von Eichendorff (1788-1857)

Nacht ist wie ein stilles Meer,
Lust und Leid und Liebesklagen
Kommen so verworren her
In dem linden Wellenschlagen.

*La nit és com un mar tranquil;
delits i penes i lamentacions d'amor
arriben barrejades
en el suau batec de les onades.*

Wünsche wie die Wolken sind,
Schiffen durch die stillen Räume,
Wer erkennt im lauen Wind,
Ob's Gedanken oder Träume?
*Els desigs són com els núvols,
que naveguen silenciosos,
qui sap si una dolça brisa
porta pensaments o somnis?...*

Schließ' ich nun auch Herz und Mund,
Die so gern den Sternen klagen,
Leise doch im Herzensgrund
Bleibt das linde Wellenschlagen.
*Tanco ara el cor i la boca
que tant els plau de queixar-se als estels;
però amagat en el fons del cor
queda el suau batec de les onades.*

Harfenspieler I – L'arpista I

Wer sich der Einsamkeit ergibt – Qui es resigna a la solitud

Text de Johann Wolfgang von Goethe (1749-1832)

Wer sich der Einsamkeit ergibt,
Ach! der ist bald allein;
Ein jeder lebt, ein jeder liebt,
Und läßt ihn seiner Pein.
*Qui es resigna a la solitud,
ai, aviat estarà sol!
Tothom viu, tothom estima,
i el deixen amb la seva pena.*

Ja! laßt mich meiner Qual!
Und kann ich nur einmal
Recht einsam sein,
Dann bin ich nicht allein.
*Sí! Deixeu-me amb el meu turment!
I que almenys una vegada
puguí estar ben sol!
Llavors no estaré sol!*

Es schleicht ein Liebender lauschend sacht,
Ob seine Freundin allein?
So überschleicht bei Tag und Nacht
Mich Einsamen die Pein,
*S'esquitlla de puntetes un amant
si està sola la seva amiga?
Així sento, dia i nit,
solitari, les penes,*

Mich Einsamen die Qual.
Ach werd' ich erst einmal
Einsam im Grabe sein,
Da läßt sie mich allein!
solitari, el turment.
Ah, si algun dia
estic sol en la tomba
deixeu-me allà tot sol.

Harfenspieler II – L'arpista II

An die Türen will ich schleichen – Aniré blanament fins a
les portes

Text de Johann Wolfgang von Goethe

An die Türen will ich schleichen,
Still und sittsam will ich stehn,
Fromme Hand wird Nahrung reichen,
Und ich werde weiter gehn.
Aniré blanament fins a les portes,
restaré callat i humil,
pietoses mans em donaran menjar,
i seguiré el meu camí.

Jeder wird sich glücklich scheinen,
Wenn mein Bild vor ihm erscheint,
Eine Träne wird er weinen,
Und ich weiss nicht, was er weint.
Tots es mostraran feliços
en veure la meva imatge;
ploraran una llàgrima
i no sabré mai per què.

Harfenspieler III – L'arpista III

Wer nie sein Brot mit Tränen ass – Qui mai menjà amb
llàgrimes el seu pa

Text de Johann Wolfgang von Goethe

Wer nie sein Brot mit Tränen ass,
Wer nie die kummervollen Nächte
Auf seinem Bette weinend sass,
Der kennt euch nicht, ihr himmlischen Mächte!
Qui mai menjà amb llàgrimes el seu pa,
ní mai passà plorant en el seu llit
les nits plenes d'afliccions,
aquest no us coneix tampoc, celestials poders!

Ihr führt ins Leben uns hinein,
Ihr lasst den Armen schuldig werden,
Dann überlasst ihr ihn der Pein:
Denn alle Schuld rächt sich auf Erden.
*Vosaltres ens guieu per aquesta vida,
vosaltres feu culpables els desgraciats,
i els abandoneu després a la seva pena:
car en la terra es paguen totes les culpes.*

Anakreons Grab – La tomba d’Anacreont

Text de Johann Wolfgang von Goethe

Wo die Rose hier blüht,
wo Reben um Lorbeer sich schlingen,
wo das Turtelchen lockt,
wo sich das Grillchen ergötzt,
welch ein Grab ist hier,
das alle Götter mit Leben schön
bepflanzt und geziert?
Es ist Anakreons Ruh.

*On floreixen les roses,
on s’abracen vinyes i llores,
on sedueixen les tórtors,
on es delecten els grills,
quina tomba hi ha ací,
que tots els déus l’han ornada
amb tanta vida i bellesa?
Aquí descansa Anacreont.*

Frühling, Sommer und Herbst genoß
der glückliche Dichter;
vor dem Winter hat ihn endlich
der Hügel geschützt.

*El fel·lç poeta va gaudir de la primavera,
l’estiu i la tardor;
de l’hivern l’ha protegit
finalment el turó.*

Robert Schumann

Liederkreis, op. 39 – Cercle de cançons

Text de Joseph von Eichendorff (1788-1857)

In der Fremde - A l’estranger

Aus der Heimat hinter den Blitzen rot
Da kommen die Wolken her,
Aber Vater und Mutter sind lange tot,
Es kennt mich dort keiner mehr.
*Venen nívols vermells per les llampades
des de la meva pàtria,
però el pare i la mare són morts fa temps,
i allà ja no em coneix ningú.*

Wie bald, ach wie bald kommt die stille Zeit,
Da ruhe ich auch, und über mir
Rauscht die schöne Waldeinsamkeit,
Und keiner kennt mich mehr hier.
*Molt aviat, ai, vindran els temps tranquils,
quan també jo reposaré, i murmurarà
sobre meu la bella solitud del bosc,
i ací no em coneixerà tampoc ningú.*

Intermezzo

Dein Bildnis wunderselig
Hab' ich im Herzensgrund,
Das sieht so frisch und fröhlich
Mich an zu jeder Stund'.
*La teva imatge meravellosa
la porto al fons del cor;
em mira en tot moment
amb frescor i alegria.*

Mein Herz still in sich singet
Ein altes, schönes Lied,
Das in die Luft sich schwinget
Und zu dir eilig zieht.
*Entona, silenciós, el meu cor
una antiga i bella cançó,
que s'eleva pels aires
i corre veloç cap a tu.*

Waldesgespräch - Conversa al bosc

Es ist schon spät, es ist schon kalt,
Was reit'st du einsam durch den Wald?
Der Wald ist lang, du bist allein,
Du schöne Braut! Ich führ' dich heim!
*És ja tard i fa fred,
per què cavalques solitària pel bosc?
El bosc és gran i tu estàs sola,
oh bella nívvia! T'acompanyaré fins a casa!*

„Groß ist der Männer Trug und List,
Vor Schmerz mein Herz gebrochen ist,
Wohl irrt das Waldhorn her und hin,
O flieh! Du weißt nicht, wer ich bin.“
*“Grans són les mentides i els enganys dels homes,
el meu cor està destrossat pel dolor.
Sonen ací i allà trompes de caça,
fuig, tu no saps qui soc!”*

So reich geschmückt ist Roß und Weib,
So wunderschön der junge Leib,
Jetzt kenn' ich dich—Gott steh' mir bei!
Du bist die Hexe Loreley.
*Un cavall i una dona amb tan rics ornaments,
una figura tan jove i meravellosa,
ara et reconec... Déu m'agafi confessat!
Ets la bruixa Lorelei!*

„Du kennst mich wohl—von hohem Stein
Schaut still mein Schloß tief in den Rhein.
Es ist schon spät, es ist schon kalt,
Kommst nimmermehr aus diesem Wald!“
*“Em coneixes bé... des d'aquella alta roca
el meu castell mira silenciós cap al Rin.
És ja tard i fa fred,
mai més sortiràs d'aquest bosc!”*

Die Stille - *La calma*

Es weiß und rät es doch Keiner,
Wie mir so wohl ist, so wohl!
Ach, wüßt' es nur Einer, nur Einer,
Kein Mensch es sonst wissen soll!
*Ningú no pot saber ni endevinar
que feliç em sento, que feliç!
Ah, que només ho sàpiga una, només una,
i ningú més ho ha de saber!*

So still ist's nicht draußen im Schnee,
So stumm und verschwiegen sind
Die Sterne nicht in der Höh',
Als meine Gedanken sind.
*Tan tranquil·la no està a fora la neu,
ni tan callades i silencioses
les estrelles en les altures,
com ho estan els meus pensaments.*

Ich wünscht', ich wär' ein Vöglein
Und zöge über das Meer,
Wohl über das Meer und weiter,
Bis daß ich im Himmel wär'!
*M'agradaria ser un ocellet
i volaria per sobre els mars,
ben per sobre els mars i més enllà,
fins que arribés al cel!*

Mondnacht - Nit de lluna

Es war, als hätt' der Himmel,
Die Erde still geküßt,
Daß sie im Blütenschimmer
Von ihm nur träumen müßt'.
*Era com si el cel
hagués besat silenciós la terra,
i entre les flors il·luminades,
ella somniés ara en ell.*

Die Luft ging durch die Felder,
Die Ähren wogten sacht,
Es rauschten leis die Wälder,
So sternklar war die Nacht.
*La brisa passà pels camps,
les espigues s'ondularen suaument,
mormolaven baixet els boscos,
estrellada i clara era la nit.*

Und meine Seele spannte
Weit ihre Flügel aus,
Flog durch die stillen Lande,
Als flöge sie nach Haus.
*I la meva ànima
desplegà les amples ales
i sobrevolà les tranquil·les terres,
com si volés cap a casa.*

Schöne Fremde - Bella llunyania

Es rauschen die Wipfel und schauern,
Als machten zu dieser Stund'
Um die halb versunkenen Mauern
Die alten Götter die Rund'.
*Murmuren els ramatges i s'estremeixen
com si en aquesta hora
fessin la seva ronda els antics déus
al voltant de murs mig enderrocats.*

Hier hinter den Myrtenbäumen
In heimlich dämmernder Pracht,
Was sprichst du wirr, wie in Träumen,
Zu mir, phantastische Nacht?
*Darrere d'aquests matolls de murtra,
en la misteriosa esplendor del capvespre,
què em dius, fantàstica nit,
confús, talment un somni?*

Es funkeln auf mich alle Sterne
Mit glühendem
Liebesblick,
Es redet trunken die Ferne
Wie von künftigem großen Glück!
*Brillen per a mi totes les estrelles,
amb ardorosa mirada d'amor;
exaltada, em parla la llunyania
d'una futura gran felicitat!*

Auf einer Burg - *En un castell*

Eingeschlafen auf der Lauer
Oben ist der alte Ritter;
Drüben gehen Regenschauer,
Und der Wald rauscht durch das Gitter.
*Endormiscat en el seu aguait
està allà dalt el vell cavaller;
cau del cel una xarbotada
i el bosc murmura entre les reixes.*

Eingewachsen Bart und Haare,
Und versteinert Brust und Krause,
Sitzt er viele hundert Jahre
Oben in der stillen Klausen.
*Amb molta barba i els cabells llargs,
i petrificats el pit i la gorgera,
està assegut des de fa cents d'anys
a dalt, en la tranquil·la cel·la.*

Draußen ist es still und friedlich,
Alle sind in's Tal gezogen,
Waldesvögel einsam singen
In den leeren Fensterbogen.
*A fora hi ha silenci i pau,
tots han marxat a la vall;
canten solitaris els ocells del bosc
en les arcades buides de les finestres.*

Eine Hochzeit fährt da unten
Auf dem Rhein im Sonnenscheine,
Musikanten spielen munter,
Und die schöne Braut, die weinet.
*Passa allà al fons un seguici nupcial,
pel Rin il·luminat pel sol,
els músics toquen, alegres,
i la bella núvia, plora.*

In der Fremde - *Lluny*

Ich hör' die Bächlein rauschen
Im Walde her und hin,
Im Walde, in dem Rauschen
Ich weiß nicht, wo ich bin.
*Sento murmurar el rierol
pel bosc, ací i allà;
malgrat el bosc i els murmuris
no sé on soc.*

Die Nachtigallen schlagen
Hier in der Einsamkeit,
Als wollten sie was sagen
Von der alten, schönen Zeit.
*Canten els rossinyols
en aquesta solitud,
com si em volguessin recordar
els bells temps passats.*

Die Mondesschimmer fliegen,
Als säh' ich unter mir
Das Schloß im Tale liegen,
Und ist doch so weit von hier!
*Vola la claror de la lluna
com si veiés als meus peus
el castell que s'alça en la vall,
i, tanmateix, està molt lluny d'ací!*

Als müßte in dem Garten
Voll Rosen weiß und rot,
Meine Liebste auf mich warten,
Und ist doch so lange tot.
*Com si en el jardí
ple de roses blanques i roges,
m'esperés la meva estimada,
i, tanmateix, ja fa molt de temps que és morta!*

Wehmut - *Melangia*

Ich kann wohl manchmal singen,
Als ob ich fröhlich sei,
Doch heimlich Tränen dringen,
Da wird das Herz mir frei.

*A vegades puc molt bé cantar
com si estigués content,
mentre em cauen furtives llàgrimes
que alliberen el meu cor.*

Es lassen Nachtigallen,
Spielt draußen Frühlingsluft,
Der Sehnsucht Lied erschallen
Aus ihres Kerkers Gruft.

*Quan a fora juga la brisa primaveral,
deixen sentir els rossinyols
un cant de melangia
des del fons de les seves gàbies.*

Da lauschen alle Herzen,
Und alles ist erfreut,
Doch keiner fühlt die Schmerzen,
Im Lied das tiefe Leid.

*Llavors el senten tots els cors
i tot s'omple de joia,
però ningú sent el dolor
i la profunda pena de la cançó.*

Zwielicht - Mitja llum

Dämmerung will die Flügel spreiten,
Saurig rühren sich die Bäume,
Wolken ziehn wie schwere Träume—
Was will dieses Graun bedeuten?

*El capvespre estén les seves ales,
els arbres s'agiten lúgubrement,
passen els núvols com uns malsons...
què vol dir aquesta angouxa?*

Hast ein Reh du lieb vor andern,
Laß es nicht alleine grasen,
Jäger ziehn im Wald und blasen,
Stimmen hin und wieder wandern.

*Si estimes un cérvol més que als altres,
no el deixis pasturar tot sol.
Arriben caçadors plegats al bosc
tocant els seus corns i després se'n van.*

Hast du einen Freund hienieden,
Trau ihm nicht zu dieser Stunde,
Freundlich wohl mit Aug' und Munde,
Sinnt er Krieg im tück'schen Frieden.

*Si tens un amic en aquest món,
no hi confiïs en aquest moment.
Malgrat els ulls i les paraules amicals,
en la pau insidiosa pensa en la guerra.*

Was heut gehet müde unter,
Hebt sich morgen neugeboren.
Manches geht in Nacht verloren—
Hüte dich, sei wach und munter!

*El que avui desapareix cansat,
s'aixecarà demà renovat.
Però molt es perd en la nit...
Preserva't, i vetlla ben despert!*

Im Walde - *En el bosc*

Es zog eine Hochzeit den Berg entlang,
Ich hörte die Vögel schlagen,
Da blitzten viel Reiter, das Waldhorn klang,
Das war ein lustiges Jagen!

*Passà per la muntanya un seguici nupcial,
sentia cantar els ocells,
brillaren molts cavallers, sonà el corn de caça,
era una alegre cacera!*

Und eh' ich's gedacht, war alles verhallt,
Die Nacht bedeckt die Runde;
Nur von den Bergen noch rauschet der Wald
Und mich schauert's im Herzensgrunde.

*I abans del que em pensava, tot s'esvaï,
i la nit cobrí tot el voltant.
Només murmurava el bosc en la muntanya
i em vaig esgarriar fins al fons del meu cor.*

Frühlingsnacht - *Nit de primavera*

Überm Garten durch die Lüfte
Hört' ich Wandervögel zieh'n,
Das bedeutet Frühlingsdüfte,
Unten fängt's schon an zu blüh'n.

*Pels aires del jardí
sento passar els ocells migratoris,
això vol dir efluvís de primavera,
i que la terra comença a florir.*

Jauchzen möcht' ich, möchte weinen,
Ist mir's doch, als könnt's nicht sein!
Alte Wunder wieder scheinen
Mit dem Mondesglanz herein.
Voldria exultar de joia, voldria plorar!
Em sembla que no pot ésser veritat!
Reapareixen antigues meravelles
a la llum de la lluna!

Und der Mond, die Sterne sagen's,
Und im Traume rauscht's der Hain
Und die Nachtigallen schlagen's:
Sie ist Deine, sie ist Dein!
I m'ho diuen la lluna i les estrelles,
m'ho murmuren en somnis els boscos,
m'ho canten els rossinyols:
és teva, és teva!

Der Ensiedler - El solitari

Text de Joseph von Eichendorff

Komm, Trost der Welt, du stille Nacht!
Wie steigst du von den Bergen sacht,
Die Lüfte alle schlafen,
Ein Schiffer nur noch, wandermüd,
Sinf't übers Meer sein Abendlied
Zu Gottes Lob im Hafen.
Vine, consol del món, tranquil·la nit!
Puges poc a poc per la muntanya,
tots els vents dormen,
només un mariner, cansat de viatjar,
canta en el mar el seu cant nocturn
lloant a Déu que el guia fins el port.

Die Jahre wie die Wolken gehn
Und lassen mich hier einsam stehn,
Die Welt hat mich vergessen,
Da tratst du wunderbar zu mir,
Wenn ich beim Waldesrauschen hier
Gedankenvoll gesessen.
Els anys passen, com els núvols,
i em deixen aquí tot sol,
el món m'ha oblidat,
des que et vas acostar miraculosament,
quan estava assegut pensatiu,
escoltant els murmuris del bosc.

O Trost der Welt, du stille Nacht!
Der Tag hat mich so müd gemacht,
Das weite Meer schon dunkelt,
Laß ausruhn mich von Lust und Not,
Bis daß das ewge Morgenrot
Den stillen Wald durchfunkelt.

*Oh, consol del món, tranquil·la nit!
El dia m'ha cansat molt,
el mar immens ja s'enfosqueix,
deixa'm descansar de plaers i misèries,
fins que el vermell de l'alba eterna
il·lumini el bosc tranquil.*

Traduccions de **Manuel Capdevila**

També et pot interessar...

Palau Fronteres

Dijous, 16.02.23 – 20 h

Petit Palau

Club Monteverdi

Notte e Giorno:

Anaïs Oliveras, soprano

Soledad Cardoso, soprano

Mariona Llobera, contralt

Matthew Thomson, tenor

Antonio Fajardo, baix

Edwin García, tiorba

Concert dramatitzat sobre obres de Claudio Monteverdi

Preu: 20 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Calaf Grup – Cardoner Grup – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Antiques Caixes Catalanes – BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadris – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Marta Barnes – professor Rafael I. Barraquer Compte – Mariona Carulla Font – Lluís Carulla Font – Carlos Colomer Casellas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – Anna Saura Miarnau – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – M^a. del Carmen Pous Guardia – Josep Colomer Maronas – Joaquim Uriach Torello

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

